

Sygn. akt VIII U 1571/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant:	Korneliusz Jakimowicz

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2014 r. w Gliwicach

sprawy W. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania W. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 1 lipca 2014 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu W. Z. prawo do emerytury i obliczenia jej wysokości na podstawie art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych począwszy od 1 czerwca 2014 r.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII U 1571/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 lipca 2014 roku (karta 2, Tom II a.e.) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu W. Z. prawa do emerytury. W uzasadnieniu podał, że brak podstaw wyliczenia emerytury na podstawie art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ponieważ emerytura została przyznana od 1 listopada 2003 roku na podstawie art. 46 w zw. z art. 29 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej.

W. Z. w odwołaniu od powyższej decyzji domagał się jej zmiany i przyznania prawa do obliczenia emerytury na podstawie art. 55 ustawy emerytalno-rentowej. W uzasadnieniu ubezpieczony argumentował, że spełnia warunki do przyznania prawa do wyliczenia emerytury na nowych zasadach zgodnie z art. 55 ustawy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania i wskazał, że ubezpieczony ma przyznane prawo do emerytury na podstawie art. 27 ustawy emerytalno-rentowej przed 31 grudnia 2008 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. Z. urodził się (...). Decyzją z dnia 17 listopada 2003 roku / karta 9 a.e./ przyznano ubezpieczonemu emeryturę od dnia 1 listopada 2003 roku na podstawie ustawy z 12 września 1990 roku o szkolnictwie wyższym. Wypłata emerytury została zawieszona z uwagi na kontynuację zatrudnienia. Po przyznaniu świadczenia ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu społecznemu przez okres ponad 30 miesięcy. ZUS poinformował ubezpieczonego o zmianie przepisów i możliwości złożenia wniosku o podjęcie wypłaty świadczenia pomimo kontynuacji zatrudnienia. Pismo to doręczono ubezpieczonemu 16 stycznia 2009 roku / karta 58 a.e./. Ubezpieczony pismem z 26 stycznia 2009 roku wniósł o podjęcie wypłaty emerytury z dniem 1 stycznia 2009 roku / karta 42 a.e./. Decyzją z 30 stycznia 2009 roku / karta 57 a.e./ została podjęta wypłata emerytury od 1 stycznia 2009 roku. Kolejnymi decyzjami doliczano ubezpieczonemu staż pracy.

Ubezpieczony ukończył 65 lat 5 października 2003 roku. Pismem z dnia 24 czerwca 2014 roku / karta 1, tom II a.e./ wystąpił o przeliczenie emerytury na podstawie art. 55 ustawy emerytalno-rentowej. Powołał się także na orzecznictwo Sądu Najwyższego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt organu rentowego.

Sąd zważył co następuje: odwołanie jest zasadne.

Przepis art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych / Dz. U. z 2009r. nr 153, poz.1227 ze zm./ stanowi : „art. 55. Ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53.”

Przepis ten ma zastosowania do ubezpieczonego. Organ rentowy powoływał się na okoliczność, że ubezpieczony miał przyznaną emeryturę od 1 października 2003 roku – w zaskarżonej decyzji wskazywał na art. 29 ust. 1 w zw. z art. 46 ustawy emerytalno-rentowej, a w odpowiedzi na odwołanie na art. 27 ustawy emerytalno - rentowej jako podstawę prawną przyznania emerytury. W rzeczywistości było to świadczenie przyznane na podstawie art. 112 ust. 2 w zw. z art. 112 ust. 3 ustawy z dnia 12 września 1990 roku o szkolnictwie wyższym /Dz. U. nr 65, poz. 385 ze zm./– co wynika z brzmienia decyzji przyznającej prawo do emerytury oraz numeru świadczenia (NEA 04068675/25). W ocenie Sądu pobieranie emerytury na powyższej podstawie nie wyklucza przyznania emerytury i jej obliczenia na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w zw. z art. 55. Przepis art. 55 ustawy nie wymaga aby wnioskodawca nie miał prawa do żadnej emerytury. Przepisy emerytalne przewidują możliwość przyznania emerytury na podstawie różnych przepisów. Każdy z tych przepisów wymaga spełnienia innych przesłanek. Możliwe jest przechodzenie na emeryturę kilka razy jednak za każdym razem na podstawie innego przepisu. Uprawnienie do emerytury wcześniejszej nie wyklucza zastosowania przepisu art. 55 ponieważ norma zawarta w tym przepisie nie odwołuje się do emerytury „w ogóle” . Nie można przepisu art. 55 interpretować rozszerzająco.

Przepis art. 55 ustawy mówi o „ubezpieczonym spełniającym warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27” ustawy i odwołujący w dacie złożenia wniosku z 24 czerwca 2014 roku o przeliczenie prawa do emerytury na podstawie art. 55 / karta 1, tom 2 a.e. / był osobą spełniającą warunki do emerytury z art. 27. Organ rentowy powołał się na okoliczność, że ubezpieczony w dacie przyznania prawa do emerytury od 1 listopada 2003 roku miał ukończone 65 lat. W ocenie Sądu okoliczność ta nie ma znaczenia w sprawie. Z treści decyzji z 17 listopada 2003 roku wynika, że ubezpieczony miał przyznaną emeryturę na podstawie ustawy z dnia 12 września 1990 roku o szkolnictwie wyższym / Dz. U. nr 65, poz. 385 ze zm./. Z art. 112 ust. 2 i 3 ustawy o szkolnictwie wyższym - w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji o przyznaniu prawa do emerytury - wynika, że mianowany nauczyciel akademicki urodzony przed 1 stycznia 1949 roku może na swój wniosek przejść na emeryturę jeśli ukończył 60 lat życia i przepracował 30 lat, w tym 20 lat w szkolnictwie lub instytucjach naukowych - w przypadku mężczyzny.

Ustawa o szkolnictwie wyższym wprowadziła dwa wyjątki od regulacji powszechnej. Jeden dotyczy ukształtowania prawa do emerytury nauczycieli akademickich urodzonych przed 1 stycznia 1949 r. Jak wyżej wskazano mają oni przywilej przejścia na emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym. Wyjątek drugi dotyczy ustalania podstawy wymiaru emerytury. Nauczycielom akademickim wlicza się do podstawy wymiaru emerytury wynagrodzenie za godziny ponadwymiarowe, dodatki oraz wszystkie nagrody uzyskane za osiągnięcia zawodowe w okresie, z którego wynagrodzenie stanowi podstawę emerytury (art. 113). Zatem w istocie jest to emerytura wcześniejsza, która może być przyznana mężczyźnie po ukończeniu 60 lat i która jest obliczana z uwzględnieniem art. 113 ustawy o szkolnictwie wyższym. Możliwość zastosowania art. 55 ustawy emerytalno-rentowej do osoby uprawnionej do wcześniejszej emerytury potwierdził Sąd Najwyższy w uchwale z 4 lipca 2013 roku, II UZP 4/13 – na którą to uchwałę powoływał się w toku postępowania ubezpieczony. Wskazać należy także na wyrok Sądu Najwyższego z 4 września 2013 roku, II UK 23/13 w którym to orzeczeniu SN uznał, że :

„Emeryt pobierający emeryturę przyznaną i obliczoną niezgodnie z wnioskiem emerytalnym (wadliwie) na dotychczasowych zasadach (art. 27 u.e.r.f.u.s.) nie traci prawa do ustalenia korzystniejszej wysokości emerytury kapitałowej (art. 26 u.e.r.f.u.s.), jeżeli kontynuuje ubezpieczenia emerytalne i rentowe, a z wnioskiem o przyznanie emerytury obliczanej w systemie kapitałowym wystąpił po dniu 31 grudnia 2008 r. (art. 55 w związku z art. 114 ust. 1 u.e.r.f.u.s.). Ustalenie zatem przez organ rentowy wysokości emerytury w zaniżonej wysokości na podstawie art. 27 w związku z art. 53 u.e.r.f.u.s. nie wyklucza ponownego ustalenia wysokości pobieranego świadczenia według korzystniejszej metody kapitałowej, jeżeli ubezpieczony (także emeryt) spełniał warunki do jej obliczenia zgodnie z art. 55 u.e.r.f.u.s.”

Sprawa dotyczyła wnioskodawcy urodzonego (...), który we wniosku o przyznanie emerytury podał, że wnosi o przyznanie prawa do emerytury w najkorzystniejszym wariantcie. Zdaniem Sądu Najwyższego organ rentowy powinien rozważyć możliwość obliczenia emerytury zgodnie z art. 55 ustawy emerytalno-rentowej.

Z brzmienia przepisu art. 55 ustawy wynika, że jest on adresowany do osób, które spełniają warunki do emerytury z art. 27 czyli także do ubezpieczonego. Świadczenie obliczone zgodnie z wnioskiem ubezpieczonego jest korzystniejsze niż wypłacane dotychczas / pismo ZUS karta 12 a.s./.

Mając powyższe na uwadze odwołanie uwzględniono na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i przyznano ubezpieczonemu prawo do emerytury i jej obliczenia na podstawie art. 55 ustawy emerytalno-rentowej od miesiąca złożenia wniosku.